

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייים

ע"פ 5205/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט א' שטיין

המערערת: שתילה אבו עיאדה

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. רעות ויצמן (נפגעת עבירה)

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים מ' פינקלשטיין, ל' ברודי, ו-ר' אמיר) בתפ"ח 16-04-29921 מיום 27.02.2017

תאריך הישיבה: ו' בחשון התשע"ט (15.10.2018)

בשם המערערת: עו"ד רביע אגבריה

בשם המשיבות: עו"ד הדר פרנקל

פסק-דין

המערערת הורשעה לפי הודייתה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

עונש המאסר בפועל בן 16 שנים שהושת הוסכם על הצדדים.

בשאלת הפיצוי לא הושגה הסכמה, ובית המשפט, לאחר שעמד על תכליות הפיצוי ומידת הפגיעה במתלוננת, העמיד את שיעור הפיצוי על 100,000 ש"ח.

על כך נסב הערעור שלפנינו.

בא כוחה המלומד של המערערת טען כי גובה הפיצוי אינו עולה בקנה אחד עם רמת הפיצוי שנפסקה במקרים אחרים. בהיבט אחר טען כי המרכז לגביית קנסות העמיד את התשלום החודשי של הפיצוי על סך של 700 ש"ח לחודש, ואין ביכולת המערערת לעמוד בתשלום זה.

המדינה טענה כי קביעת הסכום בדין יסודה.

לאחר ששקלנו את טענות הצדדים, לא מצאנו עילה להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. היעדר יכולת כספית של המערערת אינו שיקול רלוונטי לקביעת סכום הפיצוי, כפי שנפסק לא אחת.

בהינתן הפגיעה במתלוננת ונסיבות העניין, לא מצאנו עילה להתערב בגובה סכום הפיצוי, או להורות על הפחתת הריבית לה עתר הסניגור לחלופין.

למותר לציין כי הביקורות על החלטות המרכז לגביית קנסות אינה בהליך שלפנינו.

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, ו' בחשון התשע"ט (15.10.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט